

WRAKOD

Drainys a Nemegewští válečníci

Daniel Janů

2

Splendidum družstvo

WRAKOD 2

Drainys a Nemegewští válečníci

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

WRAKOD 2 – Drainys a Nemegewští válečníci

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Daniel Janů, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-081-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-082-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-083-9 (PDF)

Obsah

1. Trubadúr Kwido
 2. Devět dní v Mosunu
 3. Údolí padlých
 4. Idhiél – území elfů
 5. Kwido a Lyneesh Smrtka
 6. Šílená ženská
 7. Sigadur a Derien
 8. Stíny z Gilentwu
 9. Kouzelná kašna
 10. Hora Emerald
 11. Nový přítel
 12. Návrat do Nemegeu
 13. Ezza Kitter
 14. Pravda bude odhalena
 15. Armáda z druhého světa
 16. Dračí hora
 17. Setkání s druidem
 18. Pod svitem měsíce
 19. Téměř odhaleni
 20. Pomsta
 21. Sál Usmíření
 22. Trubadúr a Druid
 23. Hostina
 24. Zpět v Ersvemu
 25. Lomathién
 26. Nový začátek
 27. Lidská zrůda
- Epilog*

1. Trubadúr Kwido

Tou dobou se Tyralským krajem potuloval trubadúr Kwido. Plul soutěskou ve své dřevěné loďce a zpíval si. Nesledoval moc okolí, a to se mu stalo téměř osudným. První šíp se zabodl na přídi jeho loďky. Druhý šíp už se zabodl o něco blíže k místu, kde seděl. Kwido se vylekal a skočil do vody. Jediné štěstí bylo, že nebyla tak hluboká. On totiž neuměl plavat. Jakmile zjistil, že má vodu po krk a ucítil pod sebou zem, vyjekl úlevou. Útok shůry však neustal. Opět ho pronásledovaly šípy. „Kdo to je? A o co jim jde?!“ Snažil se dostat se rychle z vody. Chvilími pohlédl k obloze ve snaze zjistit, kdo ho přinutil skočit do té odporné vody. Nikoho však neviděl.

Vystoupil na břeh a ukryl se do temné jeskyně. Krátce na to šípy přestaly létat. Neviditelní útočníci moc dobře věděli, že ten opovážlivec, který zavítal do tohoto kraje, se ukryl. Jelikož věděli i kam, netrvalo to dlouho a před jeskyní se objevilo pět elfů. Měli dlouhé vlasy pod ramena. Luky a šípy. Za opaskem měl každý krátký meč.

„Vylez ven!“ vybídl ho jeden z nich lidskou řečí.

„Neubližujte mi, jen tudy projíždím,“ škemral Kwido o svůj život.

„Sem lidé nechodí.“

„A ty jsi člověk,“ přidal se druhý elf.

„Kdo jste?!“ podivil se Kwido a opatrně vycházel ven. Ruce měl před očima. Skoro to vypadalo, že brání před slunečními paprsky.

Elfové se začali mezi sebou bavit svou řečí. Kwido jim nerozuměl. Zpíval a básnil o elfech, ale vlastně ani nevěděl, jak pořádně vypadají a jak mluví. Hodně lidí o nich jen mluvilo. Málokdo je však viděl.

„Jsem první, kdo vás vidí?“ zeptal se vystrašený muž.

„Do těchto končin lidé nechodí,“ opakoval elf, který si ho pozorně prohlížel.

„Ale mluvíš naší řečí?!“

„Někteří z nás navštívili svět lidí.“

„Teď už asi chápou, proč jste na mě zaútočili.“

„Lidé jsou škůdci této země.“

„Nejsem válečník. Já jen zpívám a skládám básně,“ pokusil se jim vysvětlit, že on jim rozhodně ublížit nechce.

Elfové se na sebe podívali. Pravděpodobně se domlouvali, co s ním udělají. Jeden z nich pak vytáhl provaz, který měl omotaný kolem pasu. V ten moment bylo jasné, jak se rozhodli.

„Přece mě nezabijete!“ vyhrkl se strachem v očích.

„Odvezeme tě pryč. Nikomu o nás neřekneš, ani o tomto místě, a nikdy se sem už nevrátíš. Pokud ano, zemřeš!“ prohlásil nejstarší z elfů a pokynul rukou na ostatní.

Připraveným provazem trubadúra svázali. Jeden mu šátkem zakryl i oči a odvedli ho pryč. Jeskyně se vyprázdnila. Krátce na to se na konci široké chodby objevily dvě žluté oči...

U rozcestí Kwida shodili z koně na suchou a kamenitou zem. Jeden z elfů seskočil a rozvázal mu ruce.

„Pokud se otočíš, dříve než utichnou kopyta koní, zemřeš,“ řekl a strčil do něho.

„Potom si můžeš sundat šátek z očí!“ promluvil na něho jiný z elfů.

„Počkám,“ ozval se trubadúr.

Zůstal stát a nehýbal se. Čekal, až elfové zmizí. Pozorně poslouchal. Dokud slyšel dusot koní, měl ruce podél svého těla. Jakmile nastalo ticho přerušované jen zpěvem vycházejícím z ptačího světa, sundal si šátek. Rozhlížel se kolem. Nebýt ukazovatele, zřejmě by se ztratil. Ti elfové nebyli až tak zlí, jak se o nich povídá, prolétlo mu hlavou. V tu chvíli si uvědomil, že to byl i on, který o nich zpívá různé písně. Neznal je, ale z vyprávění druhých předával dál zvěsti o tvorech v lesích. Co mají špičaté uši a rozeklaný jazyk. S těmi ušima to byla pravda, ale s tím jazykem? To byla lež. Teď to věděl. Musím říct lidem, že nejsou tak krvelační, jak se o nich vypráví, pomyslel si. Vzhledem k tomu, že umí lidskou řeč, mohli bychom se pokusit...hm. Zarazil se, podrbal se na hlavě.

„Na nějaké přátelské návštěvy bude asi ještě brzy,“ utrousil.

Vzápětí zaslechl povoz tažený jedním koněm.

„Kdo jsi tuláku?!“ okřikl ho stařec sedící na povoze. V ruce držel opratě a sledoval, jak se ten podivín tváří.

„Jsem Kwido, pěvec a básník,“ představil se trubadúr.

„Pro někoho umělec, pro někoho povaleč,“ rozesmál se stařec.

„Jak říkáte, strýcu,“ přitakal Kwido.

„Svezeš se?“

„A kam to jedete?“

„Do města na trhy.“

„Do kterého města?“

„No, přece do Jukoly,“ odvětil stařec. Kroutil nechápavě hlavou. Odkud přišel, že to neví, pomyslel si.

„Aha.“

Trubadúr vykročil k povozu, který zastavil přesně na rozcestí do dvou směrů. Každé z těch prken přibitých na hrbolatém sloupu zakopaném v zemi, měl nápis. Jukola a Valhos stejným směrem. Cesta do Kederunu vede doprava.

„Neznám ani jedno z těchto měst,“ spustil Kwido a posadil se vedle starce. Na dřevěnou lavici by se vešli i čtyři muži, jak byla dlouhá.

„A jak ses dostal, až sem?“

„Tomu neuvěříte, strýcu. Přivezli mě sem elfové,“ řekl v domnění, že bude zvědavý. Jaké však bylo překvapení, že se jen pousmál a zatahal za opratě. Jeho černobílý kůň se dal do pohybu.

„Nevěříte mi,“ všiml si trubadúr.

„Ne,“ zakroutil hlavou.

„Budu vám vyprávět příběh o tom, jak jsem plul v dřevěné lodce soutěskou podél hory Emerald,“ pronesl Kwido nadšeně a v několika verších popsal svůj boj s elfy. Jeho statečnost se nemohla rovnat s žádným rytířem v Kraji. Trubadúr doufal, že mu stařec uvěří, ale ten se jen usmíval.

Držel se opratí a vedl svého koně po cestě směrem do Jukoly...

2. Devět dní v Mosunu

Drainys hnal svého koně Jasmínovým údolím. Měl svůj úkol a věřil slovům čaroděje Atiga, že mu Neelms pomůže zastavit postupující temnotu a uzdravit jeho srdce. V polovině údolí zahnul doleva. Lesní cestou pokračoval přímo do Mosunu. Poslechl tak Atiga, který mu říkal: „Až uvidíš v dohledu vysokou horu, dej se první cestou až na konec toho lesa.“

Mosun. Kamenná mohyla připomínající hada sahala do výše šesti metrů. Jezdec vedl svého koně mírným klusem. Podíval se hadovi do očí a cítil v sobě podivný pocit. Vzápětí se před ním objevil muž nepatrné výšky. V zeleném oděvu a s hnědým kloboukem na hlavě. Kdosi by si ho mohl splést s trpaslíkem. Drainys však věděl, že jediný, kdo zde žije, je mocný čaroděj Neelms. Zastavil svého koně. Muž s holí v ruce si jezdce pozorně prohlížel. Jen stál a díval se, jako by čekal, až on sám poví, proč je zde.

„Posílá mě Atigo,“ spustil Drainys nakonec jako první po chvílce mlčení. Jeho hlas v tom tichu zaburácel.

Čaroděj Neelms mlčel. Jezdce si stále prohlížel, a až jeho hnědák začal být nervózní, promluvil.

„Dlouhá cesta to byla?“ zeptal se čaroděj.

Drainys v tom samozřejmě poznal jeho ironii. Komu by se chtělo vracet se na stejné místo třikrát. Tušil, že to byla jeho práce, když projel lesní cestou a najednou se ocitl na začátku. Vytrval a vyplatilo se. Možná, kdyby se otočil a vrátil se zpět nebo by se snažil projet Jasmínové údolí a objet tu velkou horu, vyšlo by to nastejno. Tenhle čaroděj by ho stejně svými kouzly zkoušel, jakou má trpělivost. Jiné by pravděpodobně odradil, ale jeho ne. Znal svou budoucnost, kdyby nic nepodnikl a nechal své srdce zčernat, stal by se znovu nelítostným zabijákem. Teď, když získal přátele, svou sestru a důvod, proč chránit osady v Krajích, nechtěl to ztratit.

„Vydržel jsem,“ sykl rytíř.

„To je dobře,“ pousmál se čaroděj a rukou, ve které držel hůl, ukázal směrem doleva. „Trpělivost je ctností chytrých válečníků,“ dodal a vykročil k dřevěné chatrči, která se před nimi náhle zjevila.

Další kouzla, pomyslel si Drainys.

„A já jsem válečník?“ zeptal se jezdec. Jeho tón hlasu byl opatrný. Těžko odhadnout, co se od čaroděje ještě dozví.

„Můj přítel Atigo tě ke mně poslal ze dvou důvodů. Za první abych ti pomohl uzdravit tvé srdce, ve kterém proudí černá krev. A za druhé, abys mi pověděl více o tom černém oblaku v druhém světě.“

„Černý oblak,“ ukázal Drainys rukou směrem k řece Rubin. „Přišel druid s armádou a vraždil lid tohoto světa. Zasáhli jsme a jeho armádu zničili. Druida jsme pak pronásledovali do světa na druhé straně. Tam jsme viděli divný lidi a černý oblak.“

Neelms pozorně poslouchal.

„Druida jsem zabil a vzal mu kouzelný krystal, kterým jsme se dostali zpět do našeho světa. Ten jsem předal Atigovi, který ho

ukryje, prý pro případ, kdyby se naplnilo proroctví o králi Gelfů.“

„Pravdu mluvíš,“ čaroděj pokynul hlavou a ukázal ke dveřím své chatrče.

Drainys seskočil z koně. Přátelsky ho poplácal a vyrazil za čarodějem dovnitř. Nepřivazoval ho. Kam by utíkal?

„Mluvil jsem s Atigem. Řekl mi, že se zde objevíš, leč sám mohu říci jen, že jsi mě překvapil, žes vytrval a mým kouzlům odolal.“

„Už se nechci stát tím nelítostným zabijákem, i když okolnosti tomu jsou stále nakloněny, že zabíjet musím.“

„Rozumím ti.“

„Můj přítel Remnario, řekl, že nebyt mé temné stránky, nikdy bychom toho druida nechtyli.“

Čaroděj přikývl. Postavil se ke stolu, kde měl položeno několik artefaktů. Černého rytíře pobídl, aby se posadil na dřevěnou lavici.

„Temnota nepramení ze smrti nepřátel, ale ze záliby v zabíjení, byť jen podvědomé. Navždy zůstaneš černým rytířem. To neznamena, že černá je symbolem strachu a smrti. Je to jen barva. Lidé si sami vytvořili k černé vztah, a proto já volím zelenou.“
Rukou ukázal na svůj oděv, který se skládal z dlouhého pláště, sahajícího až pod kolena.

„Krutost, strach a smrt.“

„Od takových myšlenek se musíš oprostít,“ pozvedl rukou. V té druhé stále držel svou dřevěnou hůl. Ve chvíli, kdy začal mluvit o temnotě, zelený krystal začal zářit. Byl majákem v ponuré místnosti.

„Hněvu nepřátel neunikneme!“

„Krutý král Pruunan už je mrtev a já věřím, že král Holdeynuur teď vládnout bude spravedlivě.“

„Tak válka skončila,“ šeptl Drainys. Vydechl a zřejmě byl i za to rád.

„V míru budou Kraje nějaký čas žít,“ dodal čaroděj a vložil svou hůl do nějakého připraveného otvoru v zemi.

„Co tedy musím udělat, abych temnotu ve svém srdci potlačil?“ ptal se rytíř.

Přiložil rukou k místu, kde jeho srdce bije. Pohlédl starci do tváře.

„Uvařím lektvar z tekutých krystalů. Oni tě budou léčit. Pak tě naučím některým cvikům, abys věděl, jak uklidnit svůj vztek a jak naložit s nepřítelem, aniž bys ho svým mečem musel zabít,“ odvětil čaroděj. Pokračoval a Drainys pozorně poslouchal jeho řeč. Sledoval jeho ruce, jak se ladně pohybovaly vzduchem, až najednou usnul. Padl k zemi.

Probudil se, když byla noc.

„Jak dlouho jsem spal? Co se stalo?“ vyhrkl překvapeně. Slaměná podestýlka pod ním ho začala píchat do obnaženého krku. Podíval se na sebe a zjistil, že nemá opasek s mečem, ani černý plášť. Měl na sobě jen kalhoty, kožené holiny a hnědou košili.

„Uspal jsem tě,“ nelhal mu čaroděj, aby bylo jasné, že za tím stojí on.

„Zřejmě jsi k tomu měl důvod,“ zasýpal. Zvedl se a vykročil k sudu s vodou. Myslel si, že ta tekutina odrážející lesk od světla ze svíček, je voda.

„To není voda,“ varoval ho čaroděj jako by tušil, že se chce napít.

„Mám hroznou žízeň.“

„Tady se napij,“ ukázal Neelms rukou na mosazný korbel, který stál na stole.

„Díky,“ sykl a natáhl se po něm. Slabá pěna na hladině ho ujistila, že je to pivo. Sotva však polkl první hlt, vytřeštil oči, ale pil dál. Pivo to nebylo, ale překvapivě sladká chuť ho neodradila.

Mužiček s kloboukem se prošel kolem své hole. Nedotkl se jí. Zelený krystal se přesto rozzářil.

„To udělá vždycky?“ zeptal se Drainys hned poté, co odložil korbel zpátky na stůl. „Myslím ten krystal,“ ukázal.

Čaroděj přikývl a zvedl kovovou tyč ze země. Udělal to kouzlem. Stál a jednou rukou ovládal kovový předmět. Vznášel se metr nad zemí.

„Mám to zvednout?“ nabídl se Drainys.

„Chyť ji do rukou a sedni si na zem.“

„Chceš abych...“

„...posad' se!“

V momentě Drainys ucítil neviditelnou sílu, která ho postrčila dopředu.

„Budu si na tebe muset dát pozor,“ poznamenal a chytil ocelovou tyč do obou rukou.

„Posad' se a zavři oči!“

Drainys kývl a posadil se na zem. Zavřel oči. V mžiku se ocitl v úplně jiném světě. Vznášel se nad zemí. Seděl a nohy měl překřížené. Ruce měl položené na kolenou. Až teď otevřel oči.

Hlavou otáčel do stran a snažil se pochopit, co se to stalo. Na nic rozumného nepřišel. Vtom se objevil před ním velký červený had.

„Uvolni se a nechej ho, aby tě omotal!“ slyšel hlas nad sebou.

Pro jistotu zavřel oči. Obří červený had ho omotal. Z úst mu vycházel černý dým. Kolem těla se objevila zlatá záře, která prostupovala v podobě hřejivé energie jeho tělo.

„Sai nomis cor!“ rozezněl se zvonivý hlas nad Drainysovou hlavou.

Teplo začalo pronikat do všech částí jeho těla. Nejprve cítil hřejivou sílu uvnitř své hrudi. Později se horko dostávalo i na jiná místa, ale největší teplo bylo stále kolem jeho srdce.

„Sai nomis cor! – Léčím tvé srdce!“

Krátce na to zlatá záře pominula. Červený had povolil sevření a zmizel. Krajina se ponořila do tmavého karmínu. A bylo to k něčemu? Nebo nebylo? Vždyť tohle není skutečný svět. A co je to vůbec za svět?

„Kde jsem to byl?!“ vyhrkl Drainys jakmile se ocitl zase v chýši čaroděje Neelmse.

„Říkám tomu meditace, uklidnění mysli,“ odpověděl a vzal si zpět kovovou tyč.

„Ta tyč je potřeba?“

„Používám jí k uzemnění.“

„Jak dlouho tohle budu cvičit?“

„Jak se cítíš? Zeptal se otázkou a svým kouzlem uložil ocelovou tyč vedle skříně.

„Opravdu dobře,“ pokýval Drainys. Vstal a několikrát s úlevou vydechl. „Nevím, co jsi udělal, ale povedlo se to.“

„Já ti jen ukázal cestu k meditaci. O zbytek se postaral červený had. Přijal tě. Tvé srdce obdaroval svou silou a začal tě léčit. Zítra ráno tě budu učit já meditaci v tomto světě. Základní cviky, abys nezlenivěl.“ Neelms se pousmál.

„Proč jsme museli meditoval v noci?“

„Noc je na to jako stvořená. Téměř všechno spí.“

„A co teď?“

„Pojď se mnou,“ pobídl ho. „Venku se budeme učit rozeznávat zvuky přírody. Máme před sebou hodně práce.“

Drainys přikývl a následoval čaroděje ven.

3. Údolí padlých

Remnario seděl na dřevěné kládě u ohně. Společně s nemegewskými a ženami z osady Falkonsaw, které si zde našly muže. O své muže přišly při útoku těch proradných gelfů. Teď měly možnost založit novou rodinu. Devalgyra se tulila ke svému muži, který myslel na černého rytíře Wrakoda. Uběhlo pět dní, co Drainys odjel.

„Jsi zamyšlený,“ všimla si rusovláska. Byla se svými vlasy výjimkou v kolektivu zdejších žen. Mnozí na ní koukali s podivem a mnozí jí záviděli její dlouhé rudé vlasy.

„Myslím na Drainyse,“ svěřil se.

„Určitě to zvládne,“ snažila se ho povzbudit. „Našel jsi někoho, komu můžeš věřit a v boji je stejně dobrý jako ty, že?“ podotkla.

„Je mnohem lepší,“ řekl s vážnou tváří.

Devalgyra pokynula hlavou.

„Zvolili jsme nového vůdce osady,“ prohlásil Bostur, nemegewský bojovník a přistoupil k ohni s dalšími dvěma bojovníky.

„Jak se jmenuje?!“ otočil se Remnario k nim.

„Aendir!“ odvětil Bostur.

„Nemegew bude opět silný! A to i díky tobě, Remnario,“ poznamenal bojovník stojící vedle Bostura. Urostlý vousáč s vlasy smotanými do copu se jmenoval Ragnarul.

„Zásluhu na tom mají i tyto ženy,“ ukázal Remnario na falkonsawské ženy. Okolo ramen chytil svou rusovlásku. „A samozřejmě i moje Devalgyra,“ pousmál se na ní.

„Co ten černý rytíř, který by snad dokázal porazit celou armádu těch pomalovaných,“ dodal Ragnarul. „A kde vůbec je? Vráť se vůbec?“

„Věřím, že ano,“ odvětil Remnario.

„Doufám, že se vrátí. Nemegewsští by mu rádi poděkovali. Dlouho jsem neviděl, tak silného válečníka.“

Tím asi myslel tu agresivní nenávist, kterou v ten den Drainys vynikal, pomyslel si Remnario.

„Vrátí se,“ kývl muž s ocelovým plátem ve tvaru kruhu, který mu sloužil jako ochrana. Chránil jeho hrud' a srdce. Tuto ochranu si Remnario pořídil hned po vítězství nad pomalovanými válečníky z druhého světa.

Najednou se kolem nich prohnala skupina nemegewských se zbraněmi v ruce. Křičeli jako na lesy. Remnario se otáčel a marně se snažil pochopit, co se stalo. Podíval se na Bostura. První, kdo vykřikl, byl Ragnarul. „Co se děje?“

„Od řeky Rubin se k nám blíží skupina jezdců,“ vykřikl jeden z bojovníků.

„Cože?“ podivil se Bostur.

„A to jsem si myslel, že válka skončila,“ dodal Remnario a zvedl se z dřevěné klády.

„Myslím, že svého koně povedu opět do boje!“ hrdě se bouchl do hrudi.

„A my půjdeme s tebou!“ zamručel Ragnarul. Několikrát vykřikl a pohlédl na Bostura. Ten samozřejmě na nic nečekal a vytasil meč.

Remnario odběhl ke svému koni. Hodil přes něho sedlo, utáhl třmenové řemeny a naskočil. „Hyjé!“ popohnal koně do klusu, který se během chvilky změnil v trysk. „Zaženeme je!“ vykřikl s pohledem na Devalgyru.

Rusovláska jen pokynula. Polkla na sucho a v duchu si přála, aby se vrátil v pořádku.

Planinou se hnala skupina nemegewských jezdců vedená svým vůdcem Aendirem. Za nimi běžela horda bojovníků se štíty a meči. Bylo jich tak dva tucty. Blížili se k malému údolí, které vzniklo zřejmě nějakou přírodní aktivitou kdysi dávno.

„Edelnuur měl pravdu. Vidím je!“ prohlásil nemegewský válečník na černém koni. Jmenoval se Talharun. Na hlavě měl ocelovou helmici s rohy. Pravou rukou se držel uzdy a levou mířil svou paží před sebe.

„Tak na co čekáme?!“ vykřikl jeden z jezdců.

„Vrhne se na ně!“ přidal se další.

„Počkáme na ně tady,“ navrhl Remnario. „Je to výhodné místo.“

Válečník s kožichem místo pláště se po něm podíval. Mlčel a čekal, jestli někdo z nemegewských s ním nebude souhlasit.

„Co říkáš, Kallengure?“ podíval se Remnario na muže vedle něj.